

**JANE TUCKER ISKOLÁJA
VILÁGTALANOKNAK**

Malorie egy osztályterem téglafalához lapul. Az ajtó zárva. Egyedül van. A fények kialudtak.

Szemfedőt visel.

Odakint, a csarnokban elszabadult a pokol.

Jól ismeri ezt a hangot, hallotta rémálmaiban, hallotta egy elesett ház visszhangjaiban, ahol épelméjű emberek mészárolták egymást, miközben ő életet adott a fiának.

Tom most odakint van, ahol tombol az erőszak. Malorie nem tudja, pontosan hol.

Vesz egy nagy levegőt. Benntartja. Kiereszti.

Az ajtó felé nyúl, hogy kinyissa, hogy kitarja, hogy megkeresse fiát és lányát a sikolyok, a hisztéria, a téboly alagútjában. Valami reccsen egyet az ajtó túloldalán. Mintha valaki nekicsapta volna a fejét a folyosó falának.

Visszahúzza a kezét a kilincstől.

Amikor utoljára látta Olympiát, a hatéves kislány vakírásos könyveket olvasott a Tucker Könyvtárban. Tucatnyian

voltak még ott, az irodai lemezjátszóról az iskolai hangfalakon át szóló klasszikus zenét hallgatták.

Malorie most a kinti hangokra fülel. Tudnia kell, hogy az erőszakos cselekmények átterjedtek-e a könyvtárra is. Elérték-e a lányát. Ha igen, először Tomot keresi meg.

Hallgatózik.

A gyerekei sokat tanítottak neki a hallgatózásról, amióta megérkeztek a Jane Tucker Világtalanok Iskolájába. És bár Malorie sosem fogja úgy hallani a világot, mint ők, azért megpróbálhatja.

De túl nagy a zaj odakint. Igazi káosz. Képtelenség megkülönböztetni egymástól a hangokat.

Annette-re gondol. A nála sokkal idősebb nőre, aki nek a nevét pillanatokkal korábban hallotta sikoltani, amikor éhesen sétált végig az étkező folyosóján. Mielőtt Malorie felfoghatta volna, honnan jön a sikoly, Annette kék fürdőköntösben, forgó szírenaként világító vörös hajjal, késsel a kezében befordult a sarkon. Malorie-nak még feltűnt a nő nyitott, fókuszálatlan szeme, mielőtt becsukta a magáét.

Még eszébe ötlött: *De hiszen vak... hogyhogy megőrült?*, aztán mozdulatlanná dermedt. Annette nehézkesen lélegezve, gyorsan haladt el mellette, és akkor Malorie meghallotta az első torokhangú üvöltéseket az iskola belsejéből, mire vakon belépett a legközelebbi osztályterembe, és bezárta maga mögött az ajtót.

Most ismét a kilincs felé nyúl.

Az egyik személyzeti társalgóban látta utoljára Tomot, az egyik új találmányának darabjaival babrált épp. Malorie felelős azokért a darabokért. Hatévesen Tom, a fiú úgy hoz létre dolgokat, ahogyan egykoron névrokona, Tom, a férfi tette, és Malorie sokszor ösztönösen el akarja nézni ne-

ki ezt a hóbertot. Elvégre – úgy érzi – ez egy anya dolga. Vagy inkább ez lett volna egy anya dolga a régi világban. Itt és most azonban rendszerint szétrombolja Tom próbálkozásait, és emlékezteti rá, hogy a szemfedő az egyetlen védelem, amelyre valaha is szükségük lesz.

Igen, Annette vak.

Mégis megőrült.

Malorie hirtelen ocsmány zajra figyel fel a zárt ajtó túloldaláról. Ketten verekszenek a folyosón. Egy férfi és egy nő. Nem nehéz odaképzelné a képeket a hangokhoz. Marcangolás, karmolás. Ujjak a szemekben, ujjak a torokban, egy elroppant csont, és talán egy feltépett torok.

Pusztá kézzel?

Malorie meg sem mozdul. Egy test csapódik a faajtónak, majd lecsúszik a padlóra. Bárki győzött is a küzdelemben, most odakint zihál.

Malorie hallgatózik. Vesz egy nagy levegőt, benntartja, kiereszti. Tudja, hogy a pániknak nem vethet gátat. Hallani akarja, mi történik a ziháláson túl a folyosó távolabbi részén, hallani akarja az ott lakó emberek sikolyait, tudni akarja, mit mondanak, hol vannak pontosan a gyerekei. Emlékszik, hogyan szült meg egy ennél sokkal kisebb ház padlásán. Emlékszik az alulról felharsanó kiáltásra: Don, szakítsd le a függönyöket!

Itt ki szakította le őket?

A folyosón megszűnik a zihálás, ugyanakkor egyre erősödnek az öklök és fa, az öklök és öklök találkozásának, valamint az épelméjűség utolsó maradványainak a hangjai.

Malorie kinyitja az ajtót. Kitárja.

A folyosón nincs mozgás. Senki sem ugrik rá. Senki sem szólal meg. Bárki lett is a küzdelem nyertese, már továbbállt. Az épület mélyéről üvöltések törnek fel. Tompa halál-

hörgések, utolsó szavak és kívánságok. Öklök csattannak, fahasad szét. Kiabálás és halandzszás, kicsapódó és becsapódó ajtók. Felsíró gyerekek. Az irodából tovább szól a zene.

Malorie átlépi a nyitott ajtó küszöbe előtt fekvő holttestet. A fal mentén indul el a folyosón. Megszólal a riasztó. Nyitva van az iskola bejárati ajtaja. A ritmikus lüktetés akkora kontrasztot képez a klasszikus zenével, hogy egy zavarodott pillanatig Malorie úgy érzi, máris esztét veszítette.

A gyerekei itt vannak valahol, ebben a felfordulásban.

Remegve próbálja harmadszor is bezárni a szemét, a máris lehunytt szemhéja és a szorosán a fejéhez kötözött szövet mögött, lezárni elméjét a történetek könnyen elképzelhető látványa előtt.

A téglafalhoz simulva megy tovább. Nem hívja Tomot vagy Olympiát, noha ez minden vágya. Vesz egy nagy levegőt, benntartja, kiereszti. A téglák dörzsölik csupasz vállát és karját, meg-megrántják ujjatlan fehér felsőjének anyagát. A riasztó hangosabbá válik, ahogy a folyosó vége felé közelít, egyenesen oda, ahonnan a vörös hajú Annette egy nagy késsel a kezében előrobogott. Emberek sikoltoznak. Valaki van a közelben. Súlyos bakancs esetlen lépései és olyasvalaki mordulásai, aki nincs hozzászokva efféle erőfeszítéshez.

Malorie mozdulatlaná dermed.

Az illető zihálva, magában motyogva halad el mellette. Vajon megőrült? Malorie nem tudja. Nem tudhatja. Továbbhalad a falhoz simulva, és döbbenetes módon azon kapja magát, hogy némi hálát érez az itt eltöltött utóbbi két évért. Azért, hogy megpihenhetett. De ez a hála csupán egy üveggolyó, amely egy üveggolyókkal kirakott partra hullott, és örökre elveszett. A borzalom, melyre oly régóta számított, megérkezett.

Ne kényelmesedj el.

E háromszavas mantrája immár semmit sem jelent. A bizonyíték: máris elkényelmesedett, hiszen nem tudja, hol vannak a gyerekei.

Fémes csattanás mennydörög végig a folyosón, a zene és a riasztó felhangosodik.

Malorie meg sem próbálja megnyugtatni azokat a gyerekeket, akiknek a hangját hallja. Nem nyúl ki a sötétségbe, hogy segítsen rajtuk. Csak megy tovább, és olyan szorosan tapad a falhoz, hogy a téglák már a vérét ontják.

Mozgás támad előtte, valaki gyors léptekkel közelít. Malorie visszafojtja a lélegzetét. De ez az illető nem halad el mellette.

– Malorie?

Valaki nyitott szemmel! Egy nő. De ki lehet?

– Hagyj békén – szólal meg Malorie. – Kérlek!

A saját könyörgése visszhangját hallja hat évvel korább-ról, a padlásról, ahol megszült.

– Mi történt, Malorie?

Malorie szerint ez a Felice nevű nő lehet. Csak az számít, hogy őrrült, vagy sem.

– Bejutottak? – kérdezi a nő.

– Nem tu...

– *Mindenki megőrült!* – mondja a nő.

Malorie nem válaszol. Lehet, hogy fegyver van nála.

– Arra nem mehetsz – teszi hozzá a nő.

Malorie kéz érintését érzi a csupasz csuklóján. Elrántja a karját, könyöke nekiütődik a tégláknak.

– *Mi bajod van?* – fakad ki a nő. – Azt hiszed, *én* is megőrültem?

Malorie széttárt karral elsétál, felkészül rá, hogy bántani fogják. A folyosó vége felé indul, ahol a falnál egy üveg-

vitrin áll, mely egykor trófeákat, okleveleket tartalmazott, a vakok iskolája eredményeinek tanúságait.

Még azelőtt nekiütközik, hogy megállhatna.

Először a válla töri át, a vágások gyorsak és forrók, üvöltő fájdalom járja át. Felkiált, de hangját elnyeli a folyosók egyre növekvő káosza.

Nem áll meg. És még mindig nem hívja a gyerekeket. Frissen vörösre festett ujjakkal tapogatja a falat, és a jajgatások, a kiáltások, az egymásnak csapódó fémek és öklök felé tart.

Valaki a vállához ér, mire Malorie gyorsan odafordul, hogy ellökje, de csak a levegőt éri.

Nincs ott senki, mégis megborzong. Nem akarja, hogy bárki hozzáérjen.

Vagy bármi.

A vak, és mégis örült Annette jár a fejében.

Igaz, az ember a régi világra jellemző módon is megörülhet. De Malorie felismeri a lények által terjesztett sajtós örületet.

Annette nem egyszerűen csak becsavarodott. És ha egyszer nem lát... mi történhetett vele?

– Anya!

Malorie megáll. Olympia lenne az? Annak a lánynak a sürgető, ám távoli kiáltása, akit nem ő szült, de akit mégis az önnön lányaként nevelt?

– Valaki kapcsolja ki azt a zenét – szólal meg Malorie, mert úgy érzi, valamit mondania kell, hallania kell egy ismerős, józan hangot, miközben tovább húzza ujjait a téglákon, a hirdetőablán át, amely az utóbbi két évben az iskolai eseményekről értesítette a szülőket.

Sikoly harsan fel előtte. Mögötte fa recseg. Valaki elsuhan mellette. Valaki más követi.

Malorie nem kiált fel. Csak elgyengült térddel megy tovább, válla sajog az új sebektől. Az *anyáért* kiáltó hang, talán az ő egyik gyermeke kiáltásának visszhangjára fülel, ahogy kiemelkedik a káoszból, majd visszasüllyed a folyosó dühögő kakofóniájába.

Arra ösztönzi magát, hogy határozottan, de lassan haladjon. Ébernek kell lennie, talpon kell maradnia.

Egy fiú felkiált. Egy gyermek. Mintha megőrült volna.

Vesz egy nagy levegőt, benntartja, kiereszti. Továbbmegy a tébolyodott hangzavar felé. Mintha az egész közösség egyszerre vesztette volna el az esztét. Most talán egy másik gyermek hangját hallja. Egy harmadikét.

– Bejutottak – állapítja meg. De nem is kell kimondania. És ezúttal a saját hangjában sem lel megnyugvást.

A jobbján egy ajtó zörög. Előtte balra valami nekigurul a téglafalnak. Emberek trágárságokat kiabálnak. Malorie igyekszik nem maga elé képzelni ezeket a jeleneteket. Azon férfiak és nők arckifejezését, akikkel az utóbbi két évben megosztotta lakhelyét. A kicsorbult téglákat. A romhalmazt. A zúzódásokat és a vért. Még a látás emlékét is igyekszik kiűzni a fejéből, mintha az események pusztá el-képzelésétől is megtébolyodhatna.

Nem hajlandó maga elé képzelni egy lényt. Még ennyit sem engedhet meg magának.

Valami nekiütődik sérült vállának. Ráteszi a kezét. Nem akarja, hogy hozzáérjenek. Attól tart, attól retteg, hogy a lények most már... *érintenek* is.

De ez talán csak egy darab fa volt. Vagy téglá. Egy kéztől elszakadó ujj.

Felüvölt egy nő. Megszólal egy gyermek.

Megszólal?

– Anya.

Kéz az övében.

És már ennyi is elég, hogy felismerje, ez Olympia keze.

A téboly hízik előttük.

– Erre – mondja Olympia.

Malorie nem kérdezi meg a lányától, hogy miért az erőszak felé tartanak, és miért nem a másik irányba. Tudja, hogy azért, mert Tom a forgatag túloldalán van.

Bár Olympia csak hatéves, mégis ő vezeti.

Malorie felsír. Nem tudja tovább elfojtani. Mintha ebben az ő személyes sötétségében visszadugták volna a házba, abba a pillanatba, amikor Don letépte a függönyöket. Mintha sosem indult volna el a folyón a Jane Tucker Iskola felé. Mintha háttal zuhanna vissza a padlásajtón át azokba a szörnyű eseményekbe.

Aznap halt meg Tom, a férfi. Fia névrokona. Nem mint ha Malorie látta volna. A padláson nagyobb biztonságban volt, már ha van értelme egyáltalán ennek a szónak, mint a többiek odalent. De itt és most közvetlen közletről éli át a vérfürdőt, nem választja el tőle padlózat: közönséges emberek örülnek meg. Egykor békés, immár megtört férfiak és nők szitkozódznak, bántják egymást és önmagukat.

Valami hatalmas török össze. Üveg robban szét.

Malorie akkor sem hallaná a lányát, ha beszélne. A vihar szemében vannak.

Olympia erősebben szorítja a kezét.

Valaki nekiütözik Malorie-nak, lábszár a lábszárnak. Aztán megint téglák horzsolják sérült vállát. Néhány hangot felismer. Két évig éltek itt. Sok embert ismernek. Barátokat is szereztek.

Vagy mégsem?

Ahogy Malorie mélyebbre hatol az örületben, egy saját hangján megszólaló kérdést hall a saját fejében, hogy tény-

leg igaza volt-e a rendíthetetlen biztonsági óvintézkedésével, hogy az épületen belül is viselte a szemfedőt, amiért gyakran meg is fedték. Ó, mennyire zokon vették az itteniek az óvintézkedéseit! Ó, mennyire frusztrálta őket az érzés, hogy Malorie mintha különbnek tartaná magát náluk!

– Tom! – szólal meg Olympia.

Malorie legalábbis úgy hiszi, hallja. Annak a férfinak a neve, akit a legjobban csodált az egész világon, aki a teljes reményvesztettségben is tudott optimista lenni. Igen, Tom, a fiú sokban hasonlított Tomra, a férfirra, bár nem az a férfi volt az apja. Malorie nem tudja lebeszélni a próbálkozásairól, hogy erősebb szemfedőket készítsen, hogy többretegű fával borítsa az ablakokat, hogy hamis ablakokat fessen a két éve otthonukként szolgáló szoba falára.

De meg tudja akadályozni, hogy ténylegesen megtegye.

Valaki fejbe üti. Malorie meglendíti a karját, próbálja eltaszítani magától az illetőt, közben Olympia mélyebbre húzza őt a zúrzavarba.

– Olympia – kezdi, aztán elhallgat. Nem tud beszélni. Mert épp testek nyomódnak neki, tárgyak törnek össze a feje fölött és a háta mögött, szitokszavak csattannak a füléhez közel.

Ha akarná, képzelhetné mindezt egy ünneplés zajongásának is, ahol a sikításokat nem a borzalom, hanem az izgatottság szüli. A súlyos puffanások csak lépések a táncparketten. Nincs szenvedés, csak örömujjongás.

Így látta volna a világot Tom, a férfi? És ha igen... láthatja így ő is?

– Tom – szólal meg Olympia. Malorie ezúttal tisztán hallja, és ebből rájön, hogy már az erőszak forgatagának túloldalán vannak.

– Hol?

– Itt.

Malorie kinyúl, és egy nyitott osztályterem ajtófélfája akad a kezébe. Emberek szagát érzi.

– Tom?

– Anya – válaszolja Tom. Malorie hallja a mosolyt a hangjában. Tudja, hogy a fiú büszke rá.

Odalép hozzá, leguggol, és kitapogatja a szemét. Valamiféle karton takarja, és Malorie Tomra, a férfira gondol, ahogy kanapépárnákból és ragasztószalagból rögtönzött sisakot visel.

Még a tomboló káosz sem tudja tompítani a megkönnyebbülését. A gyermekei ismét vele vannak.

– Kelj fel – mondja még mindig remegő hangon. – Elmegyünk.

Beljebb lép a szobába, megkeresi az ágyakat, és magához vesz három lepedőt.

– Megint a folyóhoz? – kérdezi Tom.

Mögöttük nem csillapodik az örület. Bakancsok dübörognek fel-alá a folyosón. Üveg törik. Gyerekek sikoltanak.

– Nem – feleli Malorie, majd kétségbeesetten hozzáteszi: – Nem tudom. Nincs tervem. Fogjátok ezeket.

Mindkettejüknek ad egy lepedőt.

– Takarjátok el magatokat tetőtől talpig.

A vak Annette jár a fejében, a kék köntöse, a vörös haja, a nagy kése.

– Már meg tudnak érinteni minket – teszi hozzá.

– Anya – szólal meg Tom, de Malorie megfogja a kezét. Az erőszak tovább dagad, és elnyeli a fiú majdnem feltett kérdéseit.

Olympia megfogja Malorie másik kezét.

Malorie vesz egy nagy levegőt, benntartja, kiereszti.

– Most – vezényel. – *Most...* indulás.

Együtt lépnek ki az osztályteremből a folyósóra.

– A bejárati ajtóhoz!

Ugyanahhoz az ajtóhoz, amelyen két éve léptek be, amikor Malorie testét és elméjét megrokkantotta az evezés és a folyón való vak navigálás folyamatos borzalma.

És egy Gary nevű férfi miatti rettegés.

– Malorie?

Malorie megszorítja gyerekei kezét a lepedő alatt. Egy Jesse nevű férfi szól hozzá. Malorie ismeri Jesset: amikor még épelméjű volt, kicsit belezúgott. Most nem hangzik épelméjűnek.

– Malorie! Hová viszed a gyerekeket?

– Nyomás! – parancsolja Malorie. Nem fordul meg. Nem válaszol Jessenek, aki szorosán követi őket.

– Malorie – folytatja amaz. – Nem mehetsz el!

Malorie ökölbe szorítja a kezét, megfordul, és meglen-díti a karját.

Ökle eltalál valamit, érzése szerint Jesse állát.

A férfi felkiált.

Malorie megszorítja a gyerekei kezét.

Tom és Olympia együtt mozognak vele, a nyitott bejárati ajtó felé tartanak.

– Bevált a szemfedőm – jelenti ki Tom. Még a borzalom közepette is kihallani a büszkeséget a szavaiból.

– Itt van – szólal meg Olympia az ajtóra utalva.

Malorie az ajtófélfára teszi a kezét. Hallgatja, nem követi-e Jesse. Vagy bárki más.

Vesz egy nagy levegőt. Benntartja. Kiereszti.

– Hányan vannak odakint? – kérdezi. – Hányat hal-lotok?

A gyerekek hallgatnak. Az iskola mélyén tovább tom-bol a téboly. De már távolinak tűnik. Távolabbinak. Malo-

rie tudja, hogy Tom pontos választ akar adni a kérdésére. De nem tud.

– Túl sokat, hogy meg tudjam számolni.

– Olympia?

Csend. Valami összetörik mögöttük. Valaki felsikolt.

– Sokat – válaszolja a lány.

– Oké. Oké. Ne vegyétek le a lepedőket. Tartsátok magatokon, amíg nem szólok. Most már hozzánk tudnak érni. Értitek?

– Igen – mondja Tom.

– Igen – mondja Olympia.

Malorie harmadszor is megpróbálja lehunyni a szemét. Megpróbálja elzárni a képzeletét az odakint ólálkodó dolgoktól.

Sok.

Megpróbálja lehunyni a szemét negyedszer, ötödször, hatodszor. Szeretné elpanaszolni, milyen igazságtalan is ez az egész. Közölni akarja valakivel, hány éves. Valakivel, aki még a lények érkezése előtt nőtt fel. El akarja mondani neki, egy anyának és a gyerekeinek nem kéne ilyen hirtelen elmenekülniük az otthonukból, csak hogy belépjenek egy másik világba, amely még veszélyesebb, mint az, amelyet éppen maguk mögött hagynak.

Megszorítja a gyermekei kezét, és megteszi első lépését a Jane Tucker Iskola küszöbén túl.

Ez itt az új világ. Most már sok éve ez számít normálisnak.

A tömeghisztériából a teljes ismeretlenbe.

Hárman indulnak el vakon, ruhaszövetbe csomagolva.

Egyedül.

Megint.